

В. Р. Карпюк, С. Л. Юзьків, Ю. Т. Конечний,
Л. Р. Журахівська, Р. Т. Конечна

FICARIA VERNA. АНАЛІТИЧНИЙ ОГЛЯД

Ключові слова: *Ficaria verna*, *Ranunculaceae*, поширення, ботанічний опис, вміст біологічно активних речовин, застосування.

У статті представлено результати аналізу джерел літератури та узагальнення даних щодо ботанічного опису, ареалу поширення, хімічного складу, фармакологічної дії та особливостей використання *Ficaria verna* у фармації та медицині. Базуючись на результатах дослідження встановлено перспективи проведення ґрунтовних фармакогностичних, фітохімічних та фармакологічних досліджень рослини.

В. Р. Карпюк, С. Л. Юзьків, Ю. Т. Конечный,
Л. Р. Жураховская, Р. Т. Конечна

FICARIA VERNA. АНАЛИТИЧЕСКИЙ ОБЗОР

Ключевые слова: *Ficaria verna*, *Ranunculaceae*, распространение, ботаническое описание, содержание биологически активных веществ, применение.

В статье представлены результаты анализа литературных источников и обобщение данных по ботаническому описанию, ареалу распространения, химическому составу, фармакологическому действию и особенностях использования *Ficaria verna* в фармации и медицине. Основываясь на результатах исследования установлены перспективы проведения фундаментальных фармакогностических, фитохимических и фармакологических исследований растения.

V. Karpiuk, S. Yuzkiv, Yu. Konechnyi, L. Zhurakhivska,
R. Konechna

FICARIA VERNA. ANALYTICAL REVIEW

Keywords: *Ficaria verna*, *Ranunculaceae*, spread, botanical description, content of biologically active substances, application.

The article presents the analysis of literature sources and generalization of data on the botanical description, distribution area, chemical composition, pharmacological action and features of the use of *Ficaria verna* in pharmacy and medicine. Based on the study results, the prospects of conducting thorough pharmacognostic, phytochemical and pharmacological studies of the plant are established.

Конфлікт інтересів відсутній.

Внесок авторів.

Карпюк В.Р. – написання основного тексту манускрипту, основний виконавець, Юзьків С.Л. – збір матеріалу для манускрипту, Конечний Ю.Т. – переклад, рецензування, Журахівська Л.Р. – рецензування, Конечна Р.Т. – концепція і дизайн дослідження.

Електронна адреса для листування з авторами:

e-mail: lyah.vickal@gmail.com (Карпюк Вікторія Русланівна).

DOI:10.33617/2522-9680-2020-4-46
УДК 613.5(1-21)

ОБЪЕКТИВНЫЕ ХАРАКТЕРИСТИКИ ПАРАМЕТРОВ ОТОЧУЮЩЕГО СРЕДОВИЩА, ШО СПРИЧИНЯЮТ ПАТОГЕННІСТЬ ЛАНДШАФТУ

- О. В. Федорич, к. мед. н., доц. каф. фізичн. вихов., спорту і здоров. люд.
- В. В. Шусть, к. педаг. н., доц., доц. каф. фізичн. вихов., спорту і здоров'я люд.

■ Таврійський національний університет ім. В. І. Вернадського

Людство має інформацію про існування геопатогенних зон вже досить давно. В культурі давньої Греції геопатогенні зони називали «стовпами Атланта», а знавці китайського вчення Фен-Шуй називали їх «зубами Дракона». Детальним вивченням геопатогенних зон займалися такі вчені як Густав фон Поль, Ернст Хартман, К. Бахлер, Жорж Лаховський [14]. Існування геопатогенних зон можна легко та беззаперечно довести простим статистичним методом: геопатогенні зони в одних і тих самих місцях легко визначають неза-

лежно один від одного різні спеціалісти в галузі лозоходства чи біолокації. Таким чином, їх наявність не викликає жодного сумніву. Але окрім того, що геопатогенні зони існують та спричиняють негативні наслідки для здоров'я людей, немає жодної інформації щодо їх фізичної природи та їх об'єктивних характеристик. Саме ця невизначеність і є основною причиною для стриманого ставлення науковців до цього природного феномена.

Наші власні дослідження потроху відкривають

завісу таємниці з цього надзвичайного природного феномену. Тепер ми можемо впевнено говорити про те, що геопатогенні зони мають відношення до особливого стану середовища, що є провідником оптичних, електромагнітних та гравітаційних процесів. Таке середовище має історичну назву «ефір». Саме особливий стан ефіру в місцях локації геопатогенних зон викликає патогенність ландшафту та відрізняє середовище курортних зон від середовища решти ділянок ландшафту. Ми отримали незаперечні докази існування ефіру та першими в світі навчилися визначати наявність геопатогенних зон ландшафту за допомогою апаратного вимірювання в рамках відомих геофізичних методів. У цій роботі представлені докази:

1. Існування ефіру – середовища, що заповнює собою весь Всесвіт.
2. Ефірних феноменів, котрі супроводжують власне існування геопатогенних зон, як таких, за якими можуть бути виявлені, оцінені та стандартизовані геопатогенні зони.

1. «ФІЗИЧНИЙ ЕФІР» ТА НОВЕ ТЛУМАЧЕННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ЕКСПЕРИМЕНТУ МАЙКЕЛЬСОНА-МОРЛІ. ОБ'ЄКТИВНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ «ГЕОПАТОГЕННИХ ЗОН».

Мета роботи: на основі проведених експериментальних досліджень показати помилковість неправильного тлумачення результатів експерименту Майкельсона-Морлі, що вивчав швидкість руху фізичного ефіру відносно земної поверхні [8, 16], і пояснити вплив деяких, не врахованих раніше, властивостей довкілля на циркулярні компенсаторні струми Фуко, що виникають при падінні постійного магніту всередині металевої трубки.

Актуальність проблеми.

Якщо існує рух в середовищі, то тоді, безумовно, існує і саме середовище (експеримент Майкельсона-Морлі) [8]. У нашому випадку – середовище, що є провідником електромагнітних феноменів [16]. У роботах лорда Кельвіна [11], Дж. Максвелла [3], Д.І. Менделєєва [5] і Ніколи Тесла [12, 13] це середовище називали «фізичним ефіром». Більш пізній термін «електромагнітні поля» мав на увазі повну інертність цього середовища і відсутність інформації про його власні властивості і якість. Ця нібито доведена в дослідженнях інертність теоретично обґрунтованого середо-

вища, що проводить електромагнітні феномени, і стала головною уможливною причиною відмови у визнанні науковим співтовариством існування світового ефіру [8].

Нікола Тесла стверджував [12], що ефірні феномени проявляються при високій напрузі і на надвисоких частотах. А Д.І. Менделєєв вираховував корпускулярні властивості цього середовища і вказав його місце в періодичному законі (таблиця Менделєєва) [5].

Послідовники цих учених не лише не розвивали цю гіпотезу, але і спеціально уявляли її, адже існування середовищ, що проводять світлові, гравітаційні і електромагнітні явища, має величезне філософське значення, передусім, для вирішення основного питання філософії [6, 7, 10]. Бо наявна значна різниця у висновках філософського аналізу чогось істотного (ефіру), що полегшує сприйняття Абсолюту, або чогось примарного (світової порожнечі), що значно посилює демотивацію хибними висновками, що ніби нічого і не існує в тому, чого нема.

У людській діяльності помітні результати прояву ефірних феноменів, до яких належать спонтанні зцілення людей, описані в релігійних хроніках [6, 10]; шаманізм, екстрасенсорика, феномен впливу на відстані, наявність енерго-інформаційних нерівномірностей на поверхні планети – «геопатогенних зон», фотографування аури об'єктів, феномен пірокінезу, термодинамічне пояснення самого феномену життя [2, 4, 7, 14].

Але перш ніж відстоювати існування цих ефірних феноменів, треба, першочергово, довести власне наявність середовища, що проводить в собі вказані феномени. Тому до викладення отриманих нами основних результатів в області біофізики процесів постійного зменшення ентропії в живих організмах [14], важливо спочатку довести існування власне світового середовища, що проводить в собі електромагнетизм – фізичного ефіру [11].

Матеріали та методи дослідження.

Згідно з сучасним науковим розумінням багатьох фізичних законів, сила дії електромагніту залежить від сили струму в обмотці цього електромагніту [15]. Так, власне, і має бути, якщо вважати, що електромагнітні явища відбуваються в інертному «електромагнітному полі» і струм в обмотці електромагніту не випробовує на своєму шляху впливу «середовища, що проводить електромагнітні явища» [11].

Але якщо, за всіх рівних умов, напрям струму в обмотці електромагніту змінюватиме силу струму у ньому (що буде помітне по зміні магнітних властивостей цього електромагніту), то в такому разі доведеться визнати наявність «течії» в середовищі, що проводить електромагнітні явища. І ця течія, подібно до течії річки, впливає на швидкість руху по поверхні річки [11].

Цей феномен, на думку Ніколи Тесли [12, 13], можливий у тому випадку, коли є можливість для протікання надвисокочастотних електричних процесів.

До нашого експерименту феномен відсутності обмеження струму в електромагніті по частоті його змінних складових, або гармонік, ніким не розглядався, – адже велика індуктивність обмотки електромагніту (та ще з сердечником) не дозволяла і думати про можливість створення електромагніту, який не має обмеження по частоті струму, що його живить.

Але у разі, коли обмотка не має практично ніякої індуктивності, можна досліджувати явища надвисокочастотного електромагнетизму, вимірювати і оцифровувати ефірні феномени за їх впливом на магнетизм.

Такі умови стають можливими, якщо електромагніт приводиться в дію циркулярними струмами Фуко, які викликаються рухом сильного постійного магніту, що рухається в його «сердечнику» (рис. 1).

На основі проведеного дослід з уповільненого падіння магніту всередині металевої трубки (рис. 1) нами був розроблений дешевий і показовий спосіб довести наявність обертального руху всередині середовища, що є провідником електричних і магнітних феноменів. Для визначення та умовного вимірювання обертального руху цього середовища нами був винайдений та побудований прилад, який максимально оптимізував умови дослід з уповільненого падіння магніта усередині металевої трубки. Прилад являє собою алюмінієву трубку з внутрішнім діаметром 8 мм і завдовжки 2000 мм, закріплену на шарнірі у вертикальному положенні на штативі з немагнітних та індукційно інертних матеріалів.

При цьому сила гравітації через шарнір кріплення надавала металевій трубці суто вертикального положення, що виключає тангенціальну перешкоду для рівного падіння магніту в трубці.

Згори в трубку поміщався потужний неодимовий магніт діаметром 6 мм і завдовжки 8 мм

(рис. 1). Під дією сили тяжіння магніт усередині трубки починав рухатися вниз. Рухався він повільно, оскільки сила індукції і вихрові струми у трубці викликають сильне його уповільнення. Правило Ленца визначає напрям індукційного струму і свідчить, що індукційний струм має такий напрям, що він послаблює дію причини, яка збуджує цей струм [9]. Гальмівна сила зростає зі збільшенням швидкості падіння. Прискорення магніту поступово зменшується, і, врешті-решт, рух магніту стає практично рівномірним, якщо труба досить довга. Якщо виходити з відомих електродинамічних положень, то полярність магніту, який падає, ніяк не повинна впливати на процеси, що відбуваються. Адже основна властивість самого магніту – урівноваженість – демонструє однакову силу його різних полюсів.

Струми Фуко теоретично повинні просто компенсувати один одного, рухаючись в різні боки навколо магнітних полюсів, і нічого, окрім нагрівання трубки струмами Фуко, начебто не повинно відбуватися (рис. 2).

Окрім описаного ефекту уповільнення, на магніт, який падає в металевій трубці, діє постійне магнітне поле Землі. На широті Києва північний

Рис. 1. Прилад для проведення дослідження.

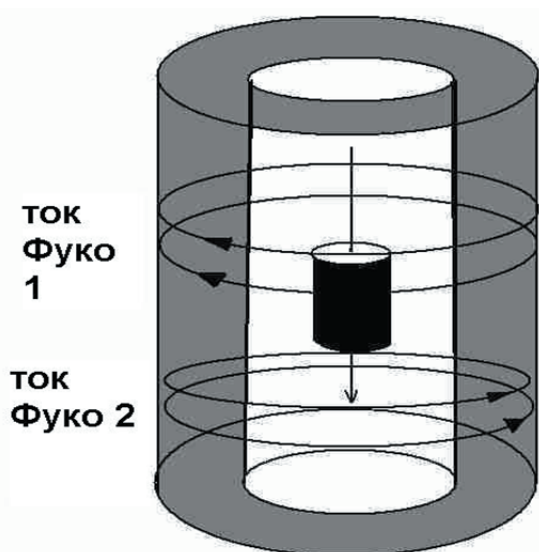

Рис. 2. Напрямок руху компенсаторних струмів Фуко в металевій трубці.

магнітний нахил складає близько 67 градусів. Гіпотетично, такий вектор магнітного поля Землі міг би порушити симетрію процесу, що проходить, але ніде не знайшлося інформації про те, що магнітне поле Землі здатне змінювати вагу сильних магнітів.

А наші власні спроби зважити на лабораторних вагах сильний магніт не показали різниці в його вазі залежно від його орієнтації в просторі.

У будь-якому випадку силові лінії магнітного поля Землі тільки дестабілізуватимуть магніт, який падає усередині трубки, – або силами тяжіння, або ж силами відштовхування. Але, окрім однакової дестабілізації, на магніт, який падає в трубці, магнітне поле Землі ніяк не впливає. Кути і сили взаємодії будуть рівнозначними (рис. 3).

Виходячи з цих теоретичних положень, можна очікувати, що падіння магніту в металевій трубці завжди має бути дестабілізованим, а полярність магніту, що падає, ніяк не повинна впливати на цей процес.

Проведений експеримент показав, що в досліді падіння магніту в металевій трубці раніше теоретично враховувалися не всі процеси, що відбуваються насправді. Основний результат проведеного нами експерименту, здійсненого більш ніж на трьох сотнях вимірів, полягає в тому, що :

а) Струми Фуко при високій добротності індуктивного уповільнення падіння магніту в металевій трубці (падіння триває не менше 20 секунд в двометровій трубці) не однаково уповільнюють процес падіння магніту в металевій трубці

залежно від того, яким полюсом вниз в трубці опускається магніт. Була практично доведена асиметрія процесу, який в теорії має бути абсолютно симетричним і урівноваженим.

б) Максимально цей ефект проявляється влітку в полудень при сухій і безхмарній погоді. У такому разі різниця в часі проходження магніту залежно від його полярності складала до 13 % (20 секунд і 23 секунди падіння). Мінімально він проявляється в нічний час і перед грозою.

Цей ефект був нами продемонстрований в Інституті магнетизму НАНУ і був верифікований фахівцями цього інституту.

Коли в трубці магніт падає з орієнтуванням південного полюса догори, то він падає із стабільною швидкістю і відносно безшумно. Його торці притиснуті до трубки. Але сила, що притискує магніт (момент перекидання від магнітного поля Землі), невелика, і він падає тихо.

Коли ж в тій же трубці той самий магніт опускається північним полюсом догори, то магніт торкається до стінок трубки сильніше. Від тертя магніту об стінки трубки виникає значне уповільнення часу падіння магніту по відношенню до стабілізованого падіння магніту південним полюсом вниз (близько 13 %). При падінні магніту виразно чутні звуки тертя магніту, який падає, об трубку нашого приладу. Положення магніту при його падінні «надійні-

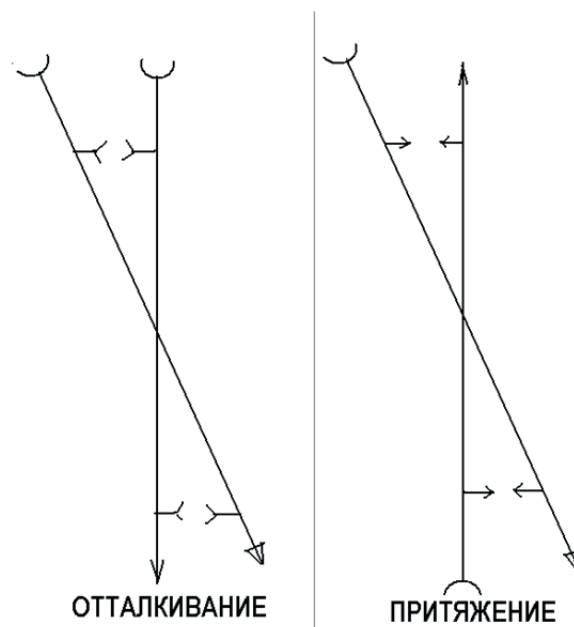

Рис. 3. Ілюстрація взаємодії магнітного поля Землі і магнітного поля магніту, який падає в трубці: момент сили завжди однаковий.

ше» дестабілізоване, ніж при падінні південним полюсом догори.

Пояснити такий ефект можна тим, що струми Фуко при падінні магніту протікають несиметрично. Немає ніякої взаємної компенсації. Струми Фуко за певних умов не однакові. І цих «асиметрій» більш ніж достатньо для посилення дестабілізації магніту, який падає в трубку.

При перевертанні трубки приладу ефекти повторилися. Тобто ні намагніченість самої трубки, ні її кристалічна структура не мають відношення до спостережуваного ефекту. Що ж може порушити симетрію струмів Фуко? Що посилює струм, що рухається по спіралі в одному напрямі, і послаблює струм, що рухається по спіралі в протилежну сторону? При вимірі нашим приладом завжди посилювався струм Фуко, спрямований в одну сторону обертання.

А це може бути пояснено тільки передбаченим лордом Кельвіном обертанням вихорів у світовому середовищі, що проводить [16]. І тільки це обертання може посилювати електричний струм, що рухається в тому ж напрямі, і послаблює електричні струми, що рухаються йому назустріч. Так течія річки уповільнює або прискорює рух човна по цій самій річці.

Щоб виключити помилковість цих висновків, фахівці Інституту магнетизму НАНУ рекомендували нам виключити умоглядно передбачуваний вплив зміщення маси самого магніту відносно

центру його магнітної сили. Їх аргументи були переконливі, і перед нами постало завдання довести, що «стабілізований» і «дестабілізований» рух магніту в трубці нашого приладу залежно від того, яким полюсом вниз падає магніт, не викликаний асиметрією центрів масивності і намагніченості самого магніту.

Для чистоти досліду ми погодилися на перевірку цього припущення.

Довести непричетність нелінійних характеристик самого постійного магніту на швидкість його падіння в металевій трубці було заплановано такими способами:

1. Досліди з використанням різних магнітів. Якщо в усіх випадках і з різними магнітами одного типу будуть отримані схожі результати, то індивідуальні особливості кожного магніту можна не враховувати.

2. При асиметрії центрів маси і намагніченості магніту важіль обертаючого моменту буде значно меншим (не більше 1,5 мм), ніж важіль дії від асиметричного струму Фуко. Різниця в довжині важеля більша, ніж на порядок. Адже магнітна сила полюса магніту поширюється на дуже значні відстані. Якщо допустити, що постійний магніт, використовуваний в нашому досвіді, має нелінійні характеристики, то ці нелінійності у будь-якому випадку не перевищуватимуть 10 % від стандартних параметрів магніту.

Для магніту 10 x 15 мм вагою 9 грамів обертаю-

Рис. 4. Прилад для проведення досліду № 2.

чий момент, викликаний нелінійністю його власних характеристик, буде не більше ніж 0,9 грамів (10 % маси) $\times$ 1,5 мм (10 % висоти). Для того, щоб компенсувати цей обертаючий момент, на південному полюсі магніту (7,5 мм від центру магніту) треба розмістити вантаж масою 0,18 грам. Якщо противага на південному полюсі магніту вагою в 200 міліграм не виключить спостережуваного ефекту додаткової дестабілізації, то нелінійні параметри магніту можна виключити повністю. Це буде повним та безперечним підтвердженням асиметрії компенсаторних струмів Фуко.

3. Якщо при використанні одного і того ж магніту в різний час доби, або ж в різні дати в один і той же час спостерігатимуться різні значення ефекту додаткової дестабілізації, то це буде теж безперечним підтвердженням асиметрії компенсаторних струмів Фуко. Адже тимчасові або погодні особливості ніяк не зможуть змінити нелінійні характеристики постійного магніту.

Ці феномени були вивчені на новому, прецизійно точному приладі (рис. 4). Цей прилад повинен був відповідати вимогам максимальної надійності з точки зору фізики процесів, що вивчаються. Прилад зібраний з товстостінної мідної трубки (довжина – 150 см, зовнішній діаметр – 16 мм, товщина стінки – 2,25 мм). Трубка закріплена як маятник у такий спосіб, який гарантує її строго вертикальне положення. Використовувалися магніти набагато більшого розміру і сили, ніж магніт у початковому приладі (діаметром 10 мм і завдовжки 15 мм, масою 9 р., і здатного утримати навантаження у 3,9 кг).

Такі параметри магнітів (у 6 разів масивніше,

Рис. 5. Магніти для експерименту. Маркований південний полюс магніту.

ніж магніт в першому приладі) були потрібні для максимально точної непрямої оцінки фізичних характеристик виявленого нами «феномена асиметрії струмів Фуко».

Враховуючи крихкість неодимових магнітів і можливість того, що ми можемо пошкодити магніт при його падінні, ми вибрали з 10 магнітів 3 з максимально усередненими характеристиками. На практиці ж усі виміри проводилися одним і тим же магнітом з маркуванням «2», який не ушкодився в усіх серіях вимірів (рис. 5).

Результати досліджень та їх обговорення

1. Усі магніти 10 x 15 мм з наявних у нас екземплярів (9 штук) показали результати, що цілком повторюються. У будь-якому випадку падіння південним полюсом вперед було тривалішим за часом (25,5 сек.), ніж падіння північним полюсом вперед (24,2 сек.).

2. Швидкість падіння магніту в трубці вирівнювалася в тих випадках, коли ми кріпили на південному полюсі магніту три невеликі магніти 3 x 3 загальною вагою близько 480 мг. Тобто набагато масивніший вантаж, ніж це було треба для умоглядного виключення ефекту нелінійних властивостей магніту на описувані процеси.

3. Знайдений нами ефект «асиметрії» проявив залежність від деяких умов довкілля. Так, о 14 год. 26.05.2016 в ясну погоду «асиметрія» (різниця в часі падіння магніту в залежності від того,

Рис. 6. Магніт № 2 з вантажем-противагою в 480 мг. з такою противагою магніт № 2 опускається по трубці з однаковою швидкістю, незалежно від того, яким полюсом вниз він опускається.

яким полюсом догори падає магніт) становила 5,17 %, а о 14 годині 27.05.2016 (ясним сонячним днем за 4 год. до початку грози) вона дорівнює 3,8 %. А 3,9 % було визначено 07.06.16 о 14 год. в похмуру погоду. Така варіативність в знайденому ефекті виключає нелінійні властивості самого магніту як причину знайденого нами ефекту і демонструє приклади практичного його застосування (рис. 6).

Висновки за результатами експерименту

Встановлено, що на постійний циліндричний магніт 10 x 15, що вільно падає в мідній трубці, діє обертаючий (чи стабілізуючий, чи дестабілізуючий) момент сили. Цей момент сили має параметри, аналогічні параметрам компенсуючого цей ефект важеля із зусиллям 480 мг (близько 5,3 % маси магніту, що падає) і плечем важеля близько 9 мм (половина висоти магніту). Цей момент сили схильний до незначних, але виражених варіацій залежно від часу доби і погодних умов.

Цей момент не пов'язаний з нелінійними характеристиками випробовуваних магнітів (рис. 7, 8).

Графічне моделювання знайденого нами феномену

Посилюється «нижній» струм Фуко. Сила гальмування нижнього полюса (південного) є більшою, і магніт падає помітно нестабільно і третью об стінки трубки. Тобто південний полюс магніту сильніше уповільнюватиме падіння магніту, – адже посилюється індукований їм при падінні цир-

кулярний струм. І основна невірноважена сила індукційного опору падінню розташована набагато нижче центру тяжіння магніту (більш ніж на 1 см). Падіння буде дестабілізованим.

Посилений магнітний індукційний процес буде набагато вищий за центр тяжіння магніту, що падає (більш ніж на 1 см). Падіння стабілізується.

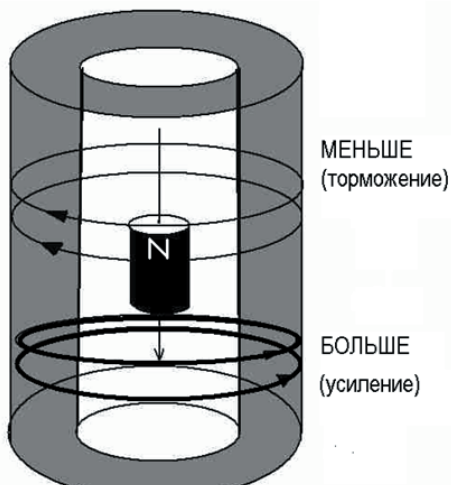
Таким чином, досліді по вивченню впливу обертального руху ефірного потоку на компенсаторні циркулярні струми Фуко дозволили нам виявити обертальний момент руху світлового середовища, що проводить електромагнітні феномени. Тобто на базі простого, дешевого та відтворюваного експерименту довести існування ефіру. Середовища, що заповнює собою весь Всесвіт.

Була показана практична значимість вивчення цього феномену постійного торсійного руху ефіру, який варіюється залежно від метеорологічних умов і часу вимірювання (стає меншим перед грозою і в нічний час).

Перевірка отриманих результатів альтернативним методом

У роботі В.А. Ацюковського [1] було висловлено припущення, що так звані «геопатогенні зони» є ефірними вихорами. Також цей автор припустив, що «геопатогенні зони» можуть деформувати природне магнітне поле Землі за величиною і напрямом, і назвав один з декількох передбачуваних ним способів апаратного виявлення «геопатогенних зон» диференціальною магнітометрією.

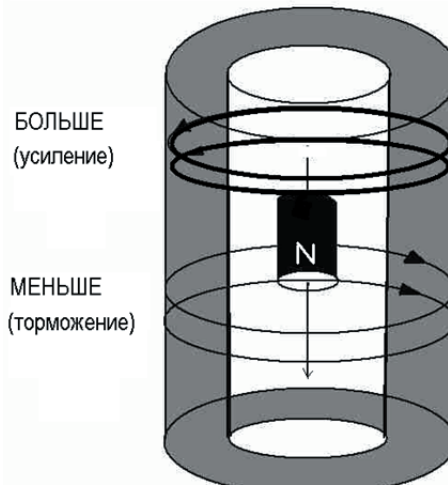
ПАДЕНИЕ МАГНИТА ДЕСТАБИЛИЗИРОВАНО

Усиливается ток Фуко, направленный против часовой стр.

Рис. 7. Падіння магніту Північним полюсом догори.

ПАДЕНИЕ МАГНИТА СТАБИЛИЗИРОВАНО

Усиливается ток Фуко, направленный против часовой стр.

Рис. 8. Падіння Південним полюсом догори.

Ми вирішили перевірити це припущення професора В.А. Ацюковського після того, як ми самі отримали позитивний результат в досліді з виявлення обертального компонента в русі ефіру методом гравітаційної торсіометрії і упевнилися в існуванні власне світового середовища, що проводить електромагнетизм. Для цього ми зібрали спеціальний прилад, який ми назвали магнітометром диференціальним (рис. 9).

Прилад сконструйований таким чином, щоб датчик мілігауссметра розташовувався виключно в одній площині і міг переміщуватися на відстань до 2 метрів в межах цієї площини. Таким чином, переміщуючи мілігауссметр, закріплений рухливо на стаціонарній конструкції приладу, ми не міняємо положення датчика відносно сторін світу і горизонту, зберігаючи один і той самий кут його позиції відносно силових ліній природного магнітного поля Землі.

Геопатогенні зони розповсюджені по усій поверхні Землі і, на думку В.А. Ацюковського, вони утворені потоками ефіру, світового середовища, що проводить оптичні і електромагнітні явища. Професор В.А. Ацюковський припустив, що циліндричні вихори ефіру в місцях виходу «геопатогенних зон» викликають викривлення природного магнітного поля Землі. Магнітне поле, на його думку, деформується в ефірному вихорі подібно до відхилення променя світла, що проходить крізь склянку з водою.

Наші перші досліді з диференціальної магнітометрії дали дуже обнадійливі результати. Нами було виявлено, що в цокольному приміщенні нашої лабораторії геопатогенні зони мережі Харт-

Рис. 9. Магнітометр диференціальний.

мана змінюють магнітне поле планети на 0,8 %, а зони мережі Каррі змінюють магнітне поле більш ніж на 2 %. Так, простим альтернативним способом ми отримали підтвердження наших первинних результатів і підтвердили справедливості теоретичних представлень В.А. Ацюковського реальними свідченнями диференціальної магнітометрії. Тобто геопатогенні зони можуть виявлятися апаратними методами в рамках відомих геофізичних методів, і що сама природа існування геопатогенних зон має відношення до ще не описаних і не вивчених сучасною наукою особливостей оточуючого середовища, таких як особливості стану ефіру на ландшафті.

Крім того, була показана ще одна можливість практичного застосування виявленого нами феномену існування світового середовища, що проводить електромагнетизм (пошук «геопатогенних зон» об'єктивним методом, що підтверджується статистикою серій дослідів).

Обговорення результатів експерименту

Знайдений нами феномен «асиметрії» компенсаторних струмів Фуко може бути пояснений тільки передбаченим лордом Кельвіном обертальним рухом світового середовища, що проводить електромагнетизм [16]. Тобто, якщо в середині середовища мається рух, то цей факт достеменно доводить те, що є чому рухатися. Якщо є «течія» чогось істотного в просторі, то і сам простір, виходить, заповнений не видуманою «пустотою», а чимось істотним. І, таким чином, наші результати переконливо свідчать про те, що електромагнетизм протікає не в інертних та стабільних «електромагнітних полях», а в досить неспокійному та вельми рухливому середовищі – ефірі.

Раніше вченими з різних країн була встановлена різниця в швидкості лінійного руху ефіру залежно від висоти її виміру – вона завжди значно зростала зі збільшенням висоти (Ю.М. Галаєв [16]). Ці результати використовували як доказ помилковості в подібних вимірюваннях. Тепер цей «дивний» феномен може бути пояснений тим, що сила турбулентності в потоці ефіру зростає у міру наближення його до поверхні Землі, і лінійний компонент цієї швидкості може бути «упакований» турбулентністю в спіраль зі зменшенням лінійної швидкості і появою обертального компонента в цьому русі.

Цей феномен легко пояснює причину, по якій знайдена в експериментах Майкельсона-Морлі і Д.К. Міллера [16] лінійна швидкість руху ефі-

ру була значно менше теоретичної розрахункової швидкості руху ефіру. Але в результаті експерименту Майкельсона-Морлі була все ж була достовірно виявлена лінійна швидкість ефірного потоку, хоча і багато менша (до 10 разів), ніж очікувалося. Експеримент був результативним і у виконанні Д.К. Міллера [16]. Невдалими були спроби інтерпретації цього результату. Бо вважалося, що рух ефіру відносно поверхні Землі має бути ламінарним та постійним за своїми характеристиками та мати значення близько 30 км/сек.

А розбіжність в теорії і в практичних результатах можна пояснити наступним припущенням: у міру наближення до поверхні Землі росте турбулентність ефіру. При цьому лінійна швидкість ефіру стає меншою, але зростає швидкість обертання в турбулентному потоці ефіру.

Якщо так, то для того, щоб точно описати рух світового середовища, що проводить електромагнітні феномени, треба враховувати і лінійні поступальні компоненти в переміщенні ефіру (були враховані в методології експерименту Майкельсона-Морлі) та визначені в експерименті, і торсіонні моменти його руху в бурхливому турбулентному потоці на різних висотах відносно рівня моря (не були враховані в методології експерименту Майкельсона-Морлі, бо тільки були нами виявлені у 2015 році).

Лінійну складову швидкості руху середовища, що проводить, можна виміряти відомими способами (Ю.М. Галаєв [16]). І знайдений нами ефект обертального компонента в русі ефірного потоку теж піддається виміру. Як варіант, його можна вимірювати за впливом турбулентності ефіру на властивості надвисокочастотних лінійних індукційних електромагнітів.

Окрім теоретичної і філософської цінності, знайдений нами феномен має і практичну цінність. Подальше вивчення цього феномену, що має варіативність залежно від грозової хмарності, на нашу думку, дозволить розкрити механізми утворення грозових розрядів, а також дати роз'яснення іншим іонізаційним процесам в атмосфері Землі. Ці явища повинні здійснювати аналогічний вплив і на магнітосферу, і на літосферу (сейсмічні явища).

Методом диференціальної магнітометрії нами була показана можливість значно поліпшити уявлення наукового співтовариства про стан і властивості земної поверхні. Достовірним апарат-

ним способом в рамках загальних біофізичних методів нами вперше у світовій практиці було підтверджено об'єктивне існування «геопатогенних зон» як таких, що можуть бути виявлені та оцінені за їх впливом на стан потоків ефіру довкола них. Цей факт дозволяє сподіватися, що відкритими нами методами можна додатково збагатити методи таких наук, як геофізика, біофізика, біологія та ландшафтна географія.

Визнання існування світового середовища, що проводить, на рівні теоретичної фізики дасть імпульс до вивчення нових, невідомих раніше, джерел отримання енергії та інформації до фізичних об'єктів і організованих систем. Основним з цих джерел енергії і інформації, в нашому уявленні, є так звана «негативна ентропія» – термодинамічне обґрунтування самого феномену життя за Ервіном Шредингером [10, 11, 14] (Нобелівським лауреатом, відомим ученим і гуманістом).

II. СУБ'ЄКТИВНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ГЕОПАТОГЕННИХ ЗОН

Згідно з вченням традиційних медичних шкіл Сходу, життя тіла людини неможливе без впливу до нього «життєвої сили». За тривалий час вивчення цієї енергії накопичена величезна кількість відомостей про «життєву силу». Академія наук Китайської Народної Республіки ще в 1991 році опублікувала матеріали, в яких йдеться про те, що за допомогою наукових дослідів доведено існування «життєвої сили» і надані її фізичні характеристики.

Значення цієї енергії величезне, адже ключова відмінність між живими і неживими організмами стосується саме наявності або відсутності «життєвої сили» в них.

Ви самі могли бачити рух цієї енергії, лежачи на пляжі і дивлячись в небо. Велика кількість яскравих і швидких та рухливих білих кульок на тлі синього неба – це і є рух тієї енергії, якою Ви заряджалися на відпочинку. За допомогою ефекту Кірліан таку енергію легко сфотографувати. Якщо в організмі недостатньо таких стабілізуючих енергій, – організм почне руйнуватися згідно з другим правилом термодинаміки.

Понад усе життєва сила людей вражається енергією гравітаційних аномалій – геопатогенних зон. Геопатогенні зони покривають усю поверхню планети. Якщо така зона щодня впливає на організм людини довше, ніж 2-3 год., то в місці

проекції такої зони на тіло обов'язково розвиваються або запальні, або пухлинні зміни.

Подібно до того, як вітер рухає хмари, потоки енергії геопатогенних зон «здувають» в ураженому місці «життєву силу», залишаючи молекули організму без її стабілізуючого впливу. Особливо це стосується тих місць, де люди постійно знаходяться день у день – місця роботи, нічного відпочинку або навчання. Ті місця і органи людських тіл, які потрапляють в проекцію геопатогенних зон, втрачають енергетичний компонент, необхідний для нормальної роботи самовідтворення своїх складових частин. Як наслідок і розвиваються фатальні хвороби.

Треба уникати контактів з геопатогенними зонами для збереження вашої життєвої енергії!

Геопатогенна зона (ГПЗ)

ГПЗ викликають фатальні розлади здоров'я. Як вітер жене хмари, як протяг здуває туман, так і енергетичний потік ГПЗ ушкоджує БІОПОЛЕ ЛЮДИНИ – матеріальний субстрат його «життєвої сили». Біополе людини є фокусуванням тонких видів ефіру, що зароджують і підтримують саме життя. А ГПЗ є вузлами фокусування неживого (косного) ефіру, описаного Д.І. Менделєєвим. Витісняючи життєдайні енергії тонких видів ефіру з організму, ГПЗ є причинами розвитку хвороб.

Місця фокусування косного ефіру зустрічаються двох підвидів. Перший – це вузли перетину ліній кількох силових «мереж». Другий – особливості ґрунтової будови місцевості. Там, де сам ґрунт є причиною фокусування косного ефіру, селитися, в принципі, не слід зовсім. А в хороших місцях треба визначати вузли ГПЗ, уникаючи їх і віддаючи перевагу місцям «лотосів». Якщо Вам пощастило влаштуватися на ніч в «лотосі», то місце під ліжком треба ще і заземлити.

Вимірювання геопатогенних зон

- Для того, щоб навички визначення геопатогенних зон закріпилися найлегшим способом, треба попросити когось, хто вміє це робити, щоб він вказав Вам одну з геопатогенних зон. На цю зону Вам необхідно налаштуватися. Це як налаштування приймача або телевізора. Без правильного налаштування не буде якісного прийому. Ми радимо влаштуватися, сидячи навпроти геопатогенної зони в її безпосередній близькості: в 30-50 см від неї. Спробуйте налаштуватися на неї, як Вам здасться зручніше. Її можна торкатися, слухати, дивитися і тому подібне. Як тільки

Ви налаштувалися на геопатогенне випромінювання – Вам вже не складно буде в звичному місці визначити його власними органами чуття. Якщо ж, шляхом напруженої уваги і сильної концентрації Вам вдається хоч трохи вловити відмінності геопатогенного випромінювання від фону на дотик, – це означає, що Вам за допомогою маятника можна визначати геопатогенні випромінювання у будь-якому місці. Геопатогенні зони працюють по-різному в різний час доби і при різній погоді!

Якщо Ви приступаєте до вивчення ГПЗ вперше, то раджу Вам використати цю техніку при ясній і сухій погоді близько до полудня! У найпростішому, але дещо спотвореному уявленні, геопатогенні випромінювання представляють собою мережу Хартмана і ряд інших мереж, які називають діагональними. Мережа Хартмана зорієнтована за сторонами світу. Діагональні мережі не мають закономірної орієнтації за сторонами світу.

Але було помічено, що лінії «15-ти метрової» мережі приблизно повторюють за напрямом мережу Хартмана, а «5-ти метрова» мережа розташована діагонально по відношенню до мережі Хартмана. Ці мережі є об'ємними тривимірними конструкціями ефірних аномалій, які при їх проекції на площині місцевості або перекриттів в приміщеннях виглядають як більш-менш правильні мережі, приблизно, як в зошиті для математики. Лінії таких мереж називають геопатогенними лініями. Місця їх перетинів називають геопатогенними зонами.

Квадрати зон Хартмана мають, найчастіше, сторони 2-2,5 м, десь більше (3-4 м), інколи менше (до 1 м). Ширина геопатогенної лінії 10-15 см; розміри за площею у геопатогенних зон, як діаметральний переріз ручного м'яча. Діагональна мережа з кроком між зонами перетинів в 5 м називається «Мережею Каррі» або «п'ятиметровою мережею». У Франції її називають «чотириметровою мережею». Діагональна мережа геопатогенних аномалій з кроком близько 15 м відповідно називається «Мережа Віттмана» або «п'ятнадцятиметрова мережа».

Існують ще і «стометрові мережі». Зони в них мають діаметр в 1-1,5 м. Лінії мають ширину близько 1 м. Це – найпоширеніші дані. Маятник, що знаходиться над геопатогенною лінією, здійснюватиме коливальні рухи уздовж цієї лінії. Над геопатогенною зоною маятник обертатиметься

Рис. 10. Патент на спосіб визначення ГПЗ.

згідно з правилом буравчика. Якщо маятник розташований над потоком стовпа гравітаційного обурення (позитивна, або онкогенна зона), що виходить, то він обертатиметься за годинниковою стрілкою.

Якщо геопатогенна зона викликає запальні зміни, то вона розташована в місці входу в землю гравітаційного потоку, і маятник над нею обертатиметься проти годинникової стрілки. Найгіршу дію чинять ті зони, які впливають на органічні об'єкти щодня впродовж більше 3 годин. Тому ми рекомендуємо усім провести біолокацію тих місць, де вони сплять і працюють.

У місцях, де люди бувають час від часу, наприклад, в театрі або в кафе, або у друзів, – можна не контролювати місце, де вам запропонували сісти. Такий короткочасний вплив геопатогенними енергіями не завдасть вам шкоди.

Прилад для виміру ГПЗ (маятник)

Сконцентрувати свою увагу при пошуку ГПЗ слід спочатку на двох принципових речах. Перше – треба самому хоч якось помітити геопатогенну зону своїми органами чуття. Друге – треба обов'язково «пограти» з усіма маятниками, які потраплять у ваші руки. Річ у тому, що, правильно підібравши матеріали для виготовлення маятника, ви зможете набагато спростити собі роботу з ними. Маятник обов'язково має як мінімум дві складові – це нитка і грузик маятника.

В якості нитки особисто нам подобається застосовувати ланцюжки з немагнітних матеріалів. У якості грузика нині найдоступніше латунні спеціальні вироби, які є у продажу на розкладах східних пахошів і прикрас. Чим масивніше буде такий металевий грузик, тим більше він підходить для пошуку геопатогенних зон. Найбільш підходить для біолокації латунний виріб у вигляді циліндра або конуса вагою трохи більше 100 г – звичайний будівельний індикатор вертикалі.

Дуже добре працюють маятники з грузиками з бурштину, золота, коштовних і напівкоштовних каменів. Якщо ви готуєте для себе маятник, то експериментуйте з ним, вибравши для себе хоч би дві довжини плеча маятника, які б давали найбільш стійкі результати. Відлічивши від центру тяжіння вантаження маятника ці відстані – зав'яжіть на нитці вузлики. Це допоможе Вам надалі, орієнтуючись по вузликах, одразу на дотик знаходити ці місця на нитці маятника.

Якщо Вам незручно просити когось показати

Вам місця виходу геопатогенних ліній і зон, то можна їх «намацати» самостійно. Для цього зробіть пробний варіант маятника з дешевих матеріалів, візьміть маятник в робочу руку, яка має бути розташована перед собою і підведена до рівня плечового суглоба і злегка зігнута в ліктьовому суглобі. Сам маятник утримуйте за нитку великим і вказівним пальцями. При цьому тильна частина долоні має бути звернена до верху.

Таким ось чином, слідуємо повільно, крок за кроком, з інтервалами в 10-15 см переміщуватися приміщенням доти, поки маятник не «видасть» хоча б якусь реакцію. Спочатку він ніби «вдариться» об невидиму перешкоду (багато фахівців цей ефект про себе називають «залипанням»), а потім почне рухатися. Якщо маятник стане розгойдуватися, то він розгойдуватиметься уздовж геопатогенної лінії.

У місці перетину геопатогенних ліній – на геопатогенній зоні – маятник повинен здійснювати обертальні рухи. Лінії найпоширеніших геопатогенних аномалій проходять паралельно напрямкам сторін світу. І коли ви починаєте біолокацію, то в першу чергу слід визначати лінії гравітаційних аномалій, що проходять по напрямках Північ – Південь і Схід – Захід.

Для підтримки міцного здоров'я важливо, щоб ваша енергетика не руйнувалася потоками енергії геопатогенних зон. Геопатогенні зони «здувають» вашу «життєву силу», викликаючи розлади здоров'я. Розташовуватися слід в місцях, вільних від геопатогенних ліній і геопатогенних зон (місця «лотосів» позначені на рис. 11 затінюванням).

ІІІ. ФІЛОСОФСЬКЕ ЗНАЧЕННЯ НАШОГО ВІДКРИТТЯ

Матеріалістично мислячі вчені постійно цитують класичне визначення життя Ф. Енгельса: «Життя є спосіб існування білкових тіл, істотним моментом якого є постійний обмін речовин із зовнішньою природою, що оточує їх, причому з припиненням цього обміну речовин припиняється і життя, що призводить до розкладання білка».

Далі ця цитата обривається, попри те, що сам Ф. Енгельс писав далі наступне: «...з обміном речовин ми не просуваємося ні на крок вперед, бо той своєрідний обмін речовин, який повинен пояснити життя, у свою чергу потребує сам пояснення за посередництва життя» [14].

Сьогодні життя прийнято визначати як активне, таке, що йде з витратою отриманої ззовні енергії,

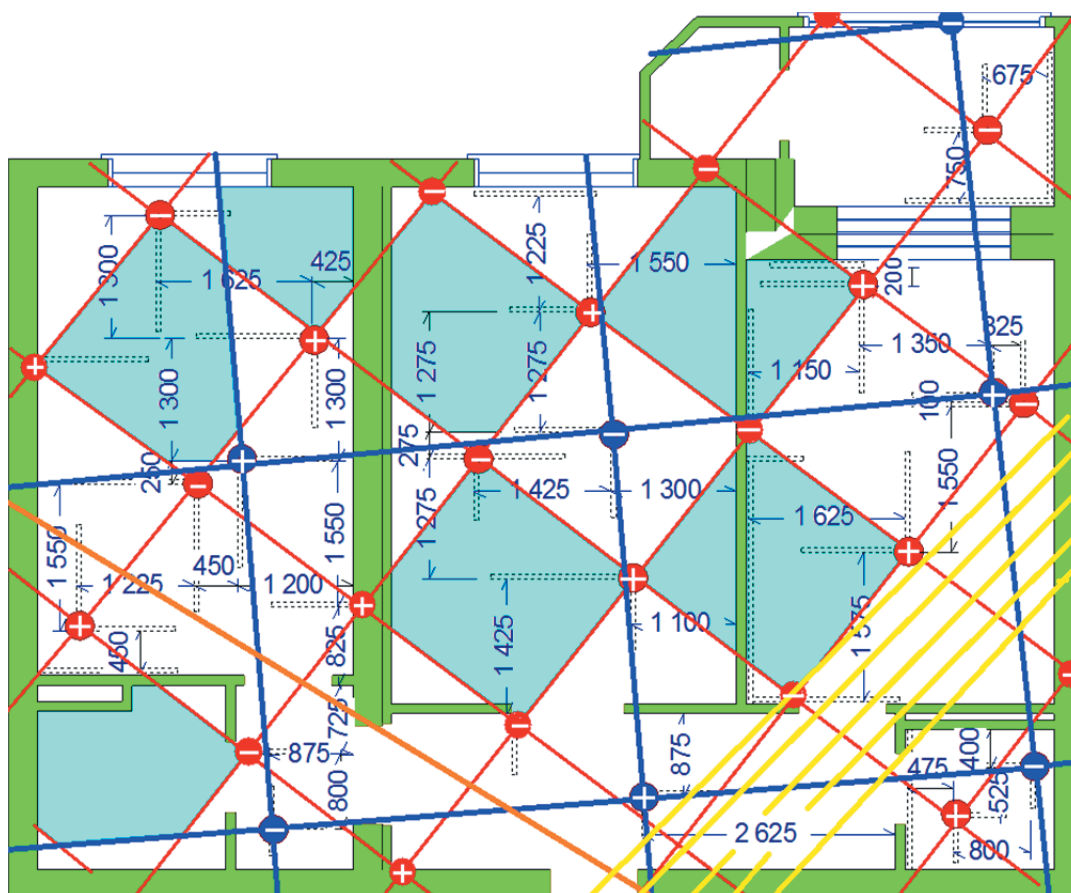

Рис. 11. Приклад розташування ГПЗ на ландшафті.

підтримки і самовідтворення специфічної структури (речовини) [14]. З цього визначення випливає необхідність постійного зв'язку організму з довкіллям шляхом обміну речовиною і енергією. Проблеми обміну речовин перебувають у центрі уваги учених досить давно і глибоко вивчені.

Величезним недослідженим пластом знань є обмін енергіями між організмом і довкіллям. Невивченим він залишається для пострадянської академічної науки. Адже вона оголосила себе матеріалістичною, але дослідженню піддала не усі форми прояву матерії. У трактатах же з медицини і філософії різних народів і культур з часів глибокої давнини енергетичні процеси давно описані.

Знання, пов'язані з обміном енергіями, використовують такі оздоровчі системи, як Ци-гун, різні школи акупунктури, ведичні оздоровчі системи, Фэн-шуй, йога, гомеопатія, натуропатія, народна медицина і багато інших. Академічній науці сьогодні слід звернути увагу на невивчені форми прояву матерії: адже все в природі матеріально, у тому числі енергія.

Наукове визначення живого звучить таким чином: «Живими називаються такі системи, які здатні самостійно підтримувати і збільшувати свою дуже високу міру впорядкованості в середовищі з меншою мірою впорядкованості. Такі процеси є процесами з негативною ентропією» [14].

Першим поняття «негативна ентропія» вжив в 1943 р. нобелівський лауреат Ервін Рудольф Йозеф Олександр Шредингер (1887-1961), австрійський фізик-теоретик, один з творців квантової механіки. Учений дійшов висновку, що біологічним системам для свого існування необхідно отримувати з довкілля негативну ентропію, щоб компенсувати внутрішнє виробництво ентропії. І тим самим перешкоджати своєму руху у бік термодинамічної рівноваги, що відповідає стану смерті.

Пізніше, у 1956 р., Леон Ніколя Бриллюен (1889-1969), французький і американський фізик, засновник сучасної фізики твердого тіла, розглядаючи деградацію якості енергії в замкнутій системі як наслідок зростання в ній ентропії, ско-

рочено негативну ентропію став називати негентропією, стверджуючи, що «ця негентропія є, кінець кінцем, якістю енергії».

Згодом учений обґрунтував, що процес отримання інформації у фізичних дослідах супроводжується зменшенням негентропії, і зробив висновок, що «негентропія еквівалентна інформації». Окрім того, безпосередньо порівнюючи інформацію і ентропію, Л. Бриллюен сформулював і обґрунтував негентропійний принцип інформації: «інформація є негативним вкладом в ентропію» [14].

З приведених даних виходить, що життя як фізичне явище неможливе без припливу зовнішніх стабілізуючих енергій, що модулюються інформаційно.

Наші дослідження спрямовані на те, щоб націлити погляди сучасних вчених у бік невивченого океану субстанції, що заповнює собою весь Всесвіт. Саме океан ефіру та ефірних

енергій у Всесвіті і є тим джерелом, звідки всі живі істоти отримують так потрібну для життєдіяльності «негативну ентропію».

Висновки.

Отже, в рамках загальних біофізичних методів нами вперше у світовій практиці було підтверджено об'єктивне існування «гепатогенних зон» які викликають розлади здоров'я людини і є причинами розвитку хвороб. Якщо така зона щодня впливає на організм людини довше, ніж 2-3 год., то в місці проекції такої зони на тіло обов'язково розвиваються або запальні, або пухлинні зміни.

Ми рекомендуємо з профілактичною метою проводити біолокацію місць, де люди сплять і працюють, тобто перебувають приблизно 8 годин. Такі дослідження нададуть змогу суттєво зменшити загальну захворюваність населення України.

Литература

1. Ацюковский В.А. Нейтрализация геопатогенных зон в квартирах и рабочих помещениях. Жуковский: «Петит», 2003. – 13 с.
2. Вернадский В.И. Научная мысль как планетное явление. – М., 1991. – 271 с.
3. Дж. К. Максвелл. Речи и статьи. М.-Л.: Техтеориз, 1940, – с. 195.
4. Лаховский Г. Космические излучения и живая клетка. <http://cosmopetrov.ru/article.php?a=view&id=512>.
5. Менделеев Д.И. «Периодический закон». Редакция, статья и примечания Б.М. Кедрова. Изд.Акад. Наук СССР, Москва, 1958. с. 470-517.
6. Мы верим... Говорят 53 известных современных известных ученых о вере в Бога: Электр. докум. / Режим доступа <http://www.creationism.org/crimea/text/248.htm>.
7. Нобелевский лауреат Карл Ландштейнер // Новый венский журнал // http://www.russianvienna.com/index.php?option=com_content&view=article&id=739:2010-10-19-19-59-58&catid=23:2010-10-12-10-0529&Itemid=165.
8. Опыт Майкельсона. https://ru.wikipedia.org/wiki/Опыт_Майкельсона.
9. Сивухин Д. В. § 65. Правило Ленца // Общий курс физики. – М.:

Наука, 1977. – Т. III. Электричество. – С. 268. – 688 с.

10. Святитель Лука (Войно-Ясенецкий). Наука и религия: Дух, душа, тело / Ред., оформл., верстка «Троицкое слово». 2001. – Ростов-на-Дону: ЗАО «Книга»; М.: Изд-во ОБРАЗ, 2007. – 191 с.

11. Теории эфира. https://ru.wikipedia.org/wiki/Теории_эфира.

12. Тесла Н. Мои изобретения. – Самара, 2008. – 160 с.

13. Тесла Н. Проблема увеличения энергии человечества // Никола Тесла. Статьи. – 2-е изд. – Самара: Изд. дом «Агни», 2008. – 386 с.

14. Федорич А.В., Слухай Н.В., Энергии жизни: современное понимание древних представлений о Вселенной. – К., Из-во, 2011. – 135 с.

15. Школа для электриков. Сила тяги электромагнита. <http://electricalschool.info/ecalc/1311-sila-tjagi-jelektromagnitov.html>.

16. Эфирный ветер. Сб. статей. 2-е издание // Под ред. В.А. Ацюковского. М.: Энергоатомиздат, 2011. – 419 с.

Надійшла до редакції 18 листопада 2020 р.

Прийнято до друку 30 грудня 2020 р.

УДК 613.5(1-21)

DOI:10.33617/2522-9680-2020-4-59

О. В. Федорич, В. В. Шусть

ОБЪЕКТИВНЫЕ ХАРАКТЕРИСТИКИ ПАРАМЕТРОВ ОТОЧУЮЩЕГО СРЕДОВИЩА, КОТОРЫЕ ПРИЧИНАЮТ ПАТОГЕННОСТЬ ЛАНДШАФТА

Ключевые слова: геопатогенные зоны, оптические, электромагнитные та гравитационные процессы, патогенность ландшафта, физический эфир.

Вступ і мета дослідження

Геопатогенні зони існують та спричиняють негативні наслідки для здоров'я людей, однак немає жодної інформації щодо їх фізичної природи та об'єктивних характеристик.

Наші дослідження дозволили відкрити завісу таємниці від цього надзвичайного природного феномену. Тепер ми можемо впевнено говорити про те, що геопатогенні зони мають відношення до особливого стану середовища, що є провідником оптичних, електромагнітних та гравітаційних процесів. Таке середовище має історичну назву «ефір». Саме особливий стан ефіру в місцях локації геопатогенних зон викликає

патогенність ландшафту та відрізняє середовище курортних зон від середовища решти ділянок ландшафту.

Метою дослідження є доведення існування ефіру, навчання можливості визначати наявність геопатогенних зон ландшафту за допомогою апаратного вимірювання в рамках відомих геофізичних методів, доведення необхідності профілактики здоров'я людини шляхом зменшення часу перебування в таких зонах.

Матеріали та методи

Прилад, що являє собою алюмінієву трубку з внутрішнім діаметром 8 мм і завдовжки 2000 мм, закріплену на шарнірі у вертикальному положенні на штативі з немагнітних та індукційно інертних матеріалів; потужний неодимовий магніт діаметром 6 мм і завдовжки 8 мм; прилад зібраний з товстостінної мідної трубки (довжина – 150 см, зовнішній діаметр – 16 мм, товщина стінки – 2,25 мм); лабораторні ваги; досліди з використанням різних магнітів; дослідження електромагнітних феноменів.

Результати

Досліди з вивчення впливу обертового руху ефірного потоку на компенсаторні циркулярні струми Фуко дозволили нам виявити обертовий момент руху світового середовища, що проводить електромагнітні феномени. Тобто на базі простого, дешевого та відтворюваного експерименту вдалося довести існування ефіру. Була показана практична значимість вивчення цього феномену постійного торсійного руху ефіру, який варіюється залежно від метеорологічних умов і часу вимірювання

Висновки

У рамках загальних біофізичних методів нами вперше у світовій практиці було підтверджено об'єктивне існування «геопатогенних зон» які викликають розлади здоров'я людини і є причинами розвитку хвороб. Якщо така зона щодня впливає на організм людини довше ніж 2-3 год., то в місці проекції такої зони на тіло обов'язково розвиваються запальні або пухлинні зміни.

Ми рекомендуємо з профілактичною метою проводити біолокацію місць, де люди сплять і працюють, тобто перебувають приблизно 8 годин. Такі дослідження нададуть змогу суттєво зменшити показники загальної захворюваності населення України.

А. В. Федорич, В. В. Шусть

ОБЪЕКТИВНЫЕ ХАРАКТЕРИСТИКИ ПАРАМЕТРОВ ОКРУЖАЮЩЕЙ СРЕДЫ, КОТОРЫЕ ВЫЗЫВАЮТ ПАТОГЕННОСТЬ ЛАНДШАФТА

Ключевые слова: геопатогенные зоны, оптические, электромагнитные и гравитационные процессы, патогенность ландшафта, физический эфир.

Введение и цель исследования

Геопатогенные зоны существуют и вызывают негативные последствия для здоровья людей, однако нет никакой информации об их физической природе и объективных характеристиках.

Наши исследования позволили приоткрыть завесу тайны с этого чрезвычайного природного феномена. Теперь мы можем уверенно говорить о том, что геопатогенные зоны имеют отношение к особому состоянию среды, являются проводником оптических, электромагнитных и гравитационных процессов. Такая среда имеет историческое название «эфир». Именно особое состояние эфира в местах локации геопатогенных зон вызывает патогенность ландшафта и от-

личает среду курортных зон от среды остальных участков ландшафта.

Целью исследования является доказательство существования эфира и обучение, возможности определять наличие геопатогенных зон ландшафта с помощью апаратного измерения в рамках известных геофизических методов, доказательства необходимости профилактики здоровья человека путем уменьшения времени пребывания в таких зонах.

Материалы и методы

Прибор, представляющий собой алюминиевую трубку с внутренним диаметром 8 мм и длиной 2000 мм, закрепленную на шарнире в вертикальном положении на штативе из немагнитных и индукционно инертных материалов; мощный неодимовый магнит диаметром 6 мм и длиной 8 мм; прибор собран из толстостенной медной трубки (длина – 150 см, внешний диаметр – 16 мм, толщина стенки – 2,25 мм); лабораторные весы; опыты с использованием различных магнитов; исследования электромагнитных явлений.

Результаты

Опыты по изучению влияния вращательного движения эфирного потока на компенсаторные циркулярные токи Фуко позволили нам выявить крутящий момент движения мировой среды, проводящего электромагнитные феномены. То есть на базе простого, дешевого и воспроизводимого эксперимента удалось доказать существование эфира. Была показана практическая значимость изучения этого феномена постоянного торсионного движения эфира, который варьируется в зависимости от метеорологических условий и времени измерения

Выводы

В рамках общих биофизических методов нами впервые в мировой практике было подтверждено объективное существование «геопатогенных зон», которые вызывают расстройства здоровья человека и являются причинами развития болезней. Если такая зона ежедневно воздействует на организм человека дольше, чем 2-3 часа., то в месте проекции такой зоны на тело обязательно развиваются воспалительные или опухолевые изменения.

Мы рекомендуем с профилактической целью проводить биолокации мест, где люди спят и работают, то есть находятся примерно 8 часов. Такие исследования предоставят возможность существенно уменьшить показатели общей заболеваемости населения Украины.

A. V. Fedorych, V. V. Shust

OBJECTIVE CHARACTERISTICS OF THE ENVIRONMENTAL PARAMETERS THAT CAUSE THE PATHOGENICITY OF THE LANDSCAPE

Keywords: geopathogenic zones, optical, electromagnetic and gravitational processes, landscape pathogenicity, physical ether.

Introduction and purpose of the study

Geopathogenic zones exist and cause negative consequences for human health, but there is no information about their physical nature and their objective characteristics.

Our research has revealed the mystery of this extraordinary natural phenomenon. Now we can confidently say that geopathogenic zones are related to a special state of the environment, is a conductor of optical, electromagnetic and gravitational processes. This environment has the historical name «ether». It is the special state of the ether in the locations of geopathogenic zones that causes the pathogenicity of the

landscape and distinguishes the environment of these sort zones from the environment of the rest of the landscape.

The aim of the study is evidence of the existence of the ether learned, the ability to determine the presence of geopathogenic zones of the landscape using hard ware measurements with in the frame work of well-known geophysical methods, proof of the need prevention human health by reducing the timespent in such areas.

Materials and methods

The device is an aluminum tube with an inner diameter of 8 mm and a length of 2000 mm, mounted on a hinge in a vertical position on a tripod made of non-magnetic and inductively inert materials; powerful neodymium magnet with a diameter of 6 mm and a length of 8 mm; the device is assembled from a thick-walled copper tube (length - 150 cm, outer diameter - 16 mm, wall thickness - 2.25 mm); laboratory scales; experiments using various magnets; research of electromagnetic phenomena.

Results

Experiments on the study of the influence of the rotational movement of the ether flow on the compensatory circular currents of Foucault allowed us to reveal the torque of the movement of the world environment, which conducts electromagnetic phenomena. That is, on the basis of a simple, cheap and reproducible experiment, it was possible to prove the existence of the ether. The practical significance of studying this phenomenon of constant torsional motion of the ether, which varies depending on meteorological conditions and the time of measurement, was shown.

Conclusions

Within the frame work of general biophysical methods, we were the first in world practice to confirm the objective existence of «geopathogenic zones» cause disorders of human health and are the causes of the development of diseases. If such a zone affects the human body every day for longer than 2-3 hours, then in the place of the projection of such a zone on the body, in inflammatory or tumor changes will necessarily develop.

We recommend prophylactically to carry out biolocation of places where people sleep and work, that is, they stay for about 8 hours. Such studies will provide an opportunity to significantly reduce the overall incidence of the population of Ukraine.

Конфлікт інтересів відсутній.

Внесок авторів.

Федорич Олександр Володимирович – ідея, дизайн, набір матеріалу, аналіз літератури, написання статті.

Шусть Василь Володимирович – участь у написанні статті, аналіз літератури, корекція статті, висновки, анотації.

Електронна адреса для листування з авторами:

e-mail: dr.fedorych@gmail.com (Федорич Олександр Володимирович).

DOI:10.33617/2522-9680-2020-4-61

УДК 615.45:638.135:638.167:638.178:615.014.2:615.072

ПРОДУКТЫ ПЧЕЛОВОДСТВА – ЛУЧШИЕ СОЮЗНИКИ ИММУННОЙ СИСТЕМЫ В БОРЬБЕ С БОЛЕЗНЬЮ COVID-19. ОБЗОР ОНЛАЙН-КОНФЕРЕНЦИИ. СООБЩЕНИЕ II, ОКОНЧАНИЕ

- Стефан Стангачу, доктор апитерапевт, генеральный секретарь IFA
- IFA (Румыния)

Продолжаем тему онлайн-конференции, которую провели румынские специалисты по апитотерапии и мы представили на Ваше обозрение в предыдущем номере нашего издания. Кроме продуктов, препаратов пчеловодства, были рассмотрены вопросы роли и места лекарственных средств растительного происхождения в оздоровлении человечества в это непростое время, которое обозначено как пандемия COVID-19.

Тема натуральной медицины актуальна сегодня во многих странах мира, а как может быть иначе, ведь апитотерапия – кладезь знаний и натуральных средств в комплексной, превентив-

ной терапии и длительной медицинской реабилитации при многих заболеваниях, не исключение – COVID-19.

Рецепты диеты, богатой магнием, цинком, селеном и другими биологически активными веществами (БАВ), которые оказывают положительное действие в процессе лечения, оздоровления, так как «Пища должна быть лекарством, а лекарство – пищей» (Гиппократ):

- плоды шиповника (10,0 г) замочить сначала на 8 часов в 200 мл кипяченой воды в термосе, затем процедить и добавить пыльцу (1,0 г), какао-порошок (5,0 г), замоченные семена подсол-